

Waar wij wonen

Wandelroute Oudemolen - Zeegse

Start:	parkeerplaats NP Drentse Aa aan de Molensteeg, Oudemolen
Lengte:	ca. 7,5 km
Toegang:	gehele jaar
Type pad:	grotendeels zandpaden
Moeilijkheid:	gemakkelijk, rond Siepelveen enigszins heuvelachtig
Ontwerp en tekst:	JanSiem Rus en Eddy Dijk
Kaart:	Rika Rijnberg

Bronnen en nadere info:

Wandelroute Oudemolensche Diep. Opstapkrant 2007
Nationaal beek- en esdorpenlandschap (NP) Drentsche Aa

Landschapsbiografie van de Drentsche Aa, Theo Spek e.a. 2015

Schetsontwerp Roodzanden, resultaten van een drieluik van schetsateliers 3 april, 4 juni en 2 juli 2021 (betreft herinrichting westelijke beekflank Drentsche Aa tussen Zeegse en Oudemolen)

Landschappelijke karakteristiek

De wandelroute voert ons door een deel van het Nationaal Park van de Drentsche Aa tussen Oudemolen en Zeegse/Schipborg. Het betreft het gebied ten westen van het Oudemolensche Diep/Schipborgsche Diep. Dit gebied, liggend op de oostelijke flank van de ijstijdrug van Tynaarlo, wordt ook wel Roodzanden genoemd (zie figuur). Deze naam verwijst mogelijk naar de rode kleur van de zandbodem.

De verharde weg Oudemolen-Zeegse op een hoogte van ongeveer 8 tot 10 meter + NAP vormt de waterscheiding van de rug van Tynaarlo. Vanaf deze weg daalt het maaiveld geleidelijk in oostelijke richting naar het laaggelegen beekdal, liggend op een hoogte van ca. 3 tot 4 meter + NAP.

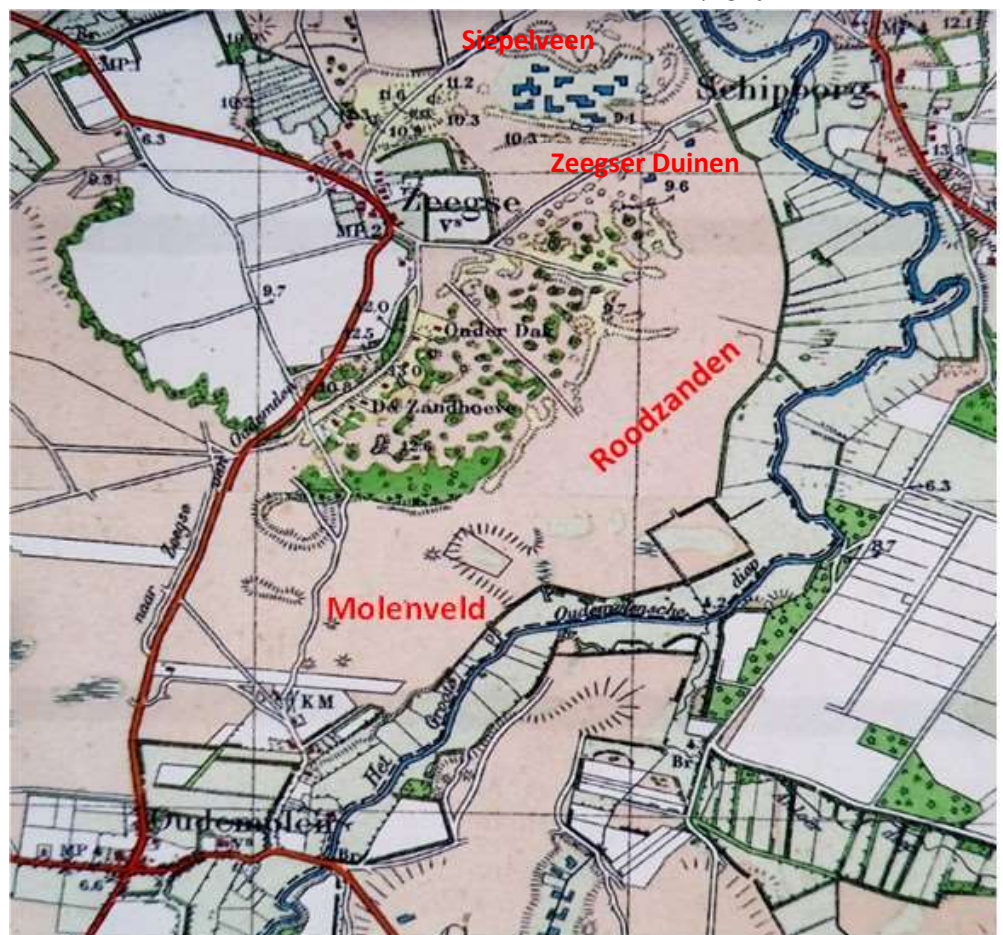
Nauwelijks een eeuw geleden was het gebied nog een grote heidevlakte tussen de spaarzaam begroeide stuifduinen van Zeegse en het grazige beekdal van het Oudemolensche Diep/Schipborgsche Diep.

Het meest zuidelijke deel, iets ten noorden van Oudemolen is ook wel bekend onder de naam Molenveld, genoemd naar de oude korenmolen de Zwaluw. Deze molen, daterend uit 1837 vormt een landschapsbepalend element. Van de heidevelden uit de vorige eeuw is maar weinig overgebleven. Roodzanden beslaat nu grotendeels

een agrarisch beheerd graslandgebied, terwijl een groot deel van de stuifzanden bij Zeegse bebost is. Een deel van het bos bij Zeegse is particulier terrein en herbergt vele vakantiewoningen. De recreatiedruk is hier groot.

Het Molenveld, dat jarenlang militair oefenterrein is geweest bestaat nog wel grotendeels uit heide. Hier liggen ook enkele, goed zichtbare grafheuvels en zijn oude karresporen terug te vinden. Een fraai stukje heide met daarin nog kleine stukjes stuifzand is te vinden rond het Siepelveen, ten oosten van Zeegse.

Topografische kaart rond 1930

Voor het gebied Roodzanden wordt momenteel een natuurinrichtingsplan voorbereid. Het is de bedoeling dat een groot deel van het huidige voedselrijke grasland wordt omgevormd tot natte heide en natte schraallanden, afgewisseld door droge heide en kruidenrijk grasland.

Het Molenveld wordt de laatste jaren begraasd door zwartbonte heidekoeien, welke in vroegere tijden ook bij ons inheems waren. Deze koeien zijn kleiner dan onze 'melkmachines', maar zijn beter bestand tegen ruige omstandigheden en kunnen zich uitstekend voeden met

Het Molenveld: heideterrein met spaarzame bomen en markante grafheuvels

Wandelroute

De wandelroute heeft als startpunt het parkeerterrein van het Nationaal Park aan de Molensteeg bij Oudemolen. Vanaf het parkeerterrein volgen we de verharde weg in noordelijke richting. Na ca. 200 meter op de splitsing houden we links aan en lopen richting de molen de Zwaluw (1), welke we passeren. Bij het veerooster komen we op het Molenveld (2).

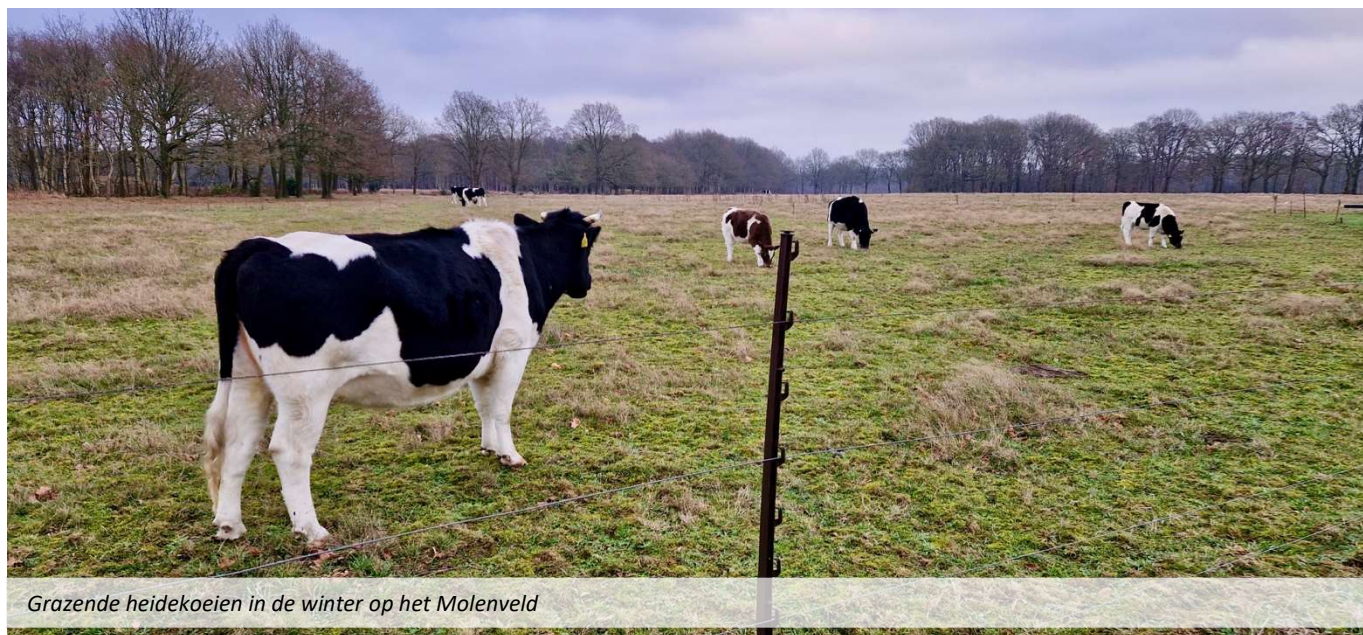
Iets verderop maakt ons pad een scherpe bocht naar rechts en na ca. 200 meter naar links. We volgen nu het pad in noordelijke richting dwars over het Molenveld. Let op de fraaie grafheuvels waar het pad langs loopt.

het magere gras van de heide.

Aangezien dit ras in Nederland uitgestorven was heeft men een aantal koeien geïmporteerd uit Denemarken, waar deze nog wel aanwezig zijn. Voor de koeien is een speciaal fokprogramma opgezet.

Op enige afstand van de bosrand gaan we op de T-kruising rechtsaf. Dit paadje loopt door een terrein dat wat meer geaccidenteerd is. Ook staan hier nog enkele, deels kwijnende jeneverbessen. Bij het verharde fietspad aangekomen, steken we deze over en vervolgen we onze route door het bos.

Het pad buigt geleidelijk naar rechts en loopt dan – op enige meters afstand – evenwijdig aan de verharde,

Grazende heidekoeien in de winter op het Molenveld

rechte ruilverkavelingsweg (Koeweg). U kunt kiezen: of het pad door het bos volgen, of de Koeweg volgen. Vanaf het pad of de Koeweg hebben we op meerdere plaatsen een mooi uitzicht over het weilandgebied van Roodzanden (3). Het inrichtingsplan Roodzanden beoogt een sterke verschraling van de bodem, waarbij op verschillende plaatsen de voedselrijke bovengrond verwijderd zal worden. Door de hellende ligging en het dempen van landbouwsloten hoopt men op verschillende plaatsen natte omstandigheden te creëren waar kwelwater weer aan de oppervlakte kan komen. De afgeschraapte voedselarme zandbodem tezamen met kwelwater nabij het maaiveld vormen gunstige omstandigheden voor herstel van natte schraallanden met hun bijzondere vegetaties. Let op de vele groene buizen met hangslot die her en der in het gebied geplaatst zijn. Dat zijn waterstandsbuizen waar m.b.v. automatische registratieapparatuur de grondwaterstand gemonitord wordt.

Na ruim een halve kilometer bij een met klimop begroeide eik houdt de verharde Koeweg op.

We nemen hier het pad links dat schuin het bos in gaat. Vervolgens nemen we na ca. 100 meter een zijpaadje rechts. Aan onze linkerkant ligt een klein veentje. Verderop nadert het bospadje de bosrand en buigt vervolgens naar links om iets verder over te gaan in een wat groter pad. Op de hoek van het weilandperceel gaat dit brede pad rechtsaf. Wij gaan hier echter rechtdoor en lopen als het ware om een groter veentje heen, dat links van ons ligt. Volgens ingewijden is dit veentje een zogenaamde pingoruïne (4). Dit is – versimpeld gezegd – een ingestorte vorstheuvel ontstaan in de laatste ijstijd, toen hier een toendra klimaat heerste met een grotendeels permanent bevroren bodem. Op het Drentse keileemplateau liggen veel van dit soort veentjes. Na de pingoruïne gepasseerd te zijn komen we uit op een knooppunt van enkele zandpaden, waar het terrein van de kampeervereniging Mooi Zeegse begint (5). Het is, opgericht in 1932, één van de oudste kampeerterreinen van Drenthe en destijds bedoeld voor mensen met een smalle beurs.

In die tijd kampeerden de meeste mensen in tenten. Later zijn er tenthuisjes en zomerhuisjes verschenen, waarvan er nog meerdere aanwezig zijn. De aankleding van het terrein is echter wel veranderd. Kampeerde men in de eerste jaren van de vereniging nog op de heide of in een kaal duingebied, tegenwoordig gaan de huisjes schuil onder de kruinen van de vele grove dennen die hier in de

loop van de tijd zijn opgegroeid.

Op het huisjesterrein volgen we het brede zandpad rechts op enige afstand van de bosrand. Daar waar het brede zandpad links afbuigt gaan we bij het bordje 'doodlopende weg' rechtdoor en passeren huisje nr. 80 aan de rechterzijde nabij de rand van het bos. Even verder bij een hek met bordje lopen we het kampeerterrein weer uit. Na ca. 75 meter komen we langs een plasje, welke we links passeren. Nabij de afwateringssloot van het plasje gaan we linksaf een breed zandpad op, dat na ca. 125 meter uitkomt op een kruispunt van zandwegen. Hier gaan we rechts en nemen iets verder bij een bosje van jeneverbesstruiken een paadje links richting de zuidzijde van het Siepelveen. Hier lopen we op de rand van de Zeegse Duinen (6), welke een restant vormen van een eertijds groot stuifzandcomplex. De zuidoever van het Siepelveen grenst aan dit duingebied.

Noordzijde van het Zeegser stuifzandgebied overgaand in het Siepelveen

Hier zie je een prachtige en steile overgang van een kaal hoog duingebied naar een veenplas met helder water.

Vroeger was het Siepelveen een veenlaagte zonder oppervlaktewater. Op de topografische kaart uit 1930 is dit goed te zien. De kleine rechthoekige blauwe elementen in het veengebied op deze historische kaart zijn turfgaten. De turfwinning, tezamen met 'wind en water' heeft ertoe geleid dat er uit het veen weer een plas heeft kunnen ontstaan.

We volgen het pad beneden langs het duin in westelijke richting.

Het westelijke deel van het Siepelveen is grotendeels begroeid met gagel, een moerasstruik met – bij kneuzing – een bijzonder indringende geur. De struiken werden vroeger wel gebruikt in kledingkasten voor het beschermen van kleding tegen motten en ander ongedierte. Na ca. 300 meter eindigt het pad in een stukje stuifzand. Hier nemen we het meest rechtse pad en lopen zo aan de noordzijde om het Siepelveen heen. Op de noordoosthoek van het Siepelveen slaan we rechtsaf en vervolgen onze wandeling op het hoge pad zo dicht mogelijk langs de plas. Na ca. 250 meter passeren we de afvoersloot van het Siepelveen.

In deze sloot is een stuwte aangelegd om het water in het Siepelveen zo hoog mogelijk op te stuwen en te conserveren voor een droge periode. We lopen direct na het stuwte, linksaf slaand om de sloot heen en nemen op de splitsing het rechter zandpad in noordoostelijke richting.

Na ca. 50 m komen we uit bij de bosrand. Hier volgen we het pad, ook wel bekend als Heikant dwars door het grasland naar het hoofdpad langs de Drentsche Aa (Schipborgerdiep hier geheten). Aangekomen op het hoofdpad gaan we rechtsaf in zuidelijke richting, waar we het Pieterpad volgen. Links van ons ligt het lage, brede dal van de Drentsche Aa, waar de beek speels doorheen kronkelt. Het pad is aan de beekdalszijde grotendeels omzoomd door een oude houtwal, destijds aangelegd als veekering en voor het gebruik van gerief hout. Nu staan op de houtwal grote knoestige eiken met een onderbegroeiing van bramen, kamperfoelie-, lijsterbes-, sleedoorn- en meidoornstruiken. Ook verschillende soorten varens, zoals eikvaren sieren de houtwallen op. Let ook op enkele houtwallen die haaks op het beekdal staan en daar waar het beekdal te nat wordt overgaan in een beekdalsloot.

Bulten van haarmos op de flank van het Oudemolensche Diep

Het beekdal is reliëfrijk en tegen de flanken aan nabij ons wandelpad sterk hellend.

Op meerdere plaatsen treedt kwelwater uit, hetgeen duidelijk te zien is aan de bruine kleur van het water in de slootjes en op het maaiveld. Deze bruine kleur ontstaat doordat aan de oppervlakte het opgeloste ijzer in het kwelwater blootgesteld wordt aan zuurstofrijke omstandigheden. Op andere plaatsen (9) zijn door de bijzondere hydrologische omstandigheden op de flanken van het beekdal prachtige bulten van haarmos ontstaan.

Het brede pad langs het beekdal volgend komen we na het passeren van een bosperceel in het ontwikkelingsgebied van Roodzanden, maar dan aan de oostzijde van dit gebied. Nu is het nog een agrarisch gebied met soortenarme (productie-) graslanden, maar na inrichting zullen er vegetaties gaan ontstaan die vergelijkbaar zijn met die in het beekdal. Na ca. 800 meter vanaf het bosperceel komen we op een driesprong, waarvan het linker pad (het Pieterpad volgend) naar het bruggetje over het Oudemolensche Diep leidt. Even een uitstapje maken naar dit bruggetje (10) is aan te bevelen. Het laatste stukje van het pad naar het bruggetje loopt direct langs (links van) de beek, terwijl we op het bruggetje een prachtig uitzicht hebben op de stromende beek en het beekdal.

We keren terug naar de driesprong en vervolgen onze wandelroute naar het zuidwesten. Na ca. 600 meter komt het pad uit op een fietspad (fietspad Zeegse-Oudemolen) en naderen we de oostzijde van het Molenveld. Hier gaan we linksaf en volgen het fietspad. In de verte doemt de korenmolen de Zwaluw op. Op de driesprong met links een boerderij volgen we de verharde weg links. Na ca. 200 meter zijn we weer terug op de parkeerplaats van het Nationaal Park.

Uitstapje naar de Drentsche Aa (Oudemolensche Diep) met in de verte het bruggetje

